Falsificări

Falsificări

Într-un oraş italian murise un cunoscut expert de artă. Averea lăsată, care cuprindea desene de Paul Gavarni, renumit grafician francez, tocmai era pe punctul de a se vinde la licitaţie. Atunci un străin, pe semne el însuşi un colecţionar, intră în sala de licitaţie şi ceru să i se arate foile de artă.

- Acestea sunt falsificări, zise el indignat.

Din pricina unei asemenea impertinenţe a străinului, funcţionarul însărcinat cu vinderea obiectelor la licitaţie îi arată acestuia că desenele erau semnate de către artist. Cu toate acestea, străinul îsi menţinu părerea.

- Doar provin din averea cunoscutului colecţionar Arivano, replică agentul care conducea licitaţia.

- Chiar dacă, răspunse străinul cu vocea iritată.

Persoanele dornice de a cumpăra îi înconjurară curioase pe cei doi certăreţi.

- Răposatul a fost doar un prieten personal al lui Gavarni!

- Aceasta este o minciună! Este ceva cu totul imposibil! sună impunător răspunsul străinului.

Agentul de licitaţie spumega de furie şi îi strigă:

- Cum puteţi afirma aşa ceva revoltător?

- Pentru că, replică domnul cel străin foarte liniştit, pentru că eu însumi sunt Gavarni.

Se auzeau strigăte furioase din partea mulţimii.

- Aruncaţi-l afară! Şarlatanul, înşelătorul!

Agentul, care era de părere că are de a face cu un alienat mintal, dădu ordin ca cel ce a tulburat liniştea să fie îndepărtat fără întârziere. Licitaţia continuă, iar preţurile pentru desenele oferite urcară mereu.

Această întâmplare s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, iar străinul a fost cu adevărat Paul Gavarni. Însă pentru că el nu a vrut să fie tratat cu neîncredere de către admiratorii săi plini de temperament, nu i-a trecut prin minte altceva mai bun decât să tacă pentru moment.

Aş mai adăuga acestei întâmplări o mică anecdotă a lui Picasso, renumitul reprezentant al picturii moderne, care a fost întrebat odată care ar fi, după părerea lui, cel mai mare talent printre pictori. Maestrul, surâzând, a răspuns: „Peler Paul Rubens, pentru că a pictat în viaţa lui circa 600 de tablouri, dintre care s-au mai păstrat până astăzi 2.700 de bucăţi."

Înţelegi ce a vrut să spună Picasso cu acest semnificativ răspuns? Aproape că nu există un alt domeniu în care să se facă atâtea falsificări ca în pictură. Preţurile aproape astronomice, pe care le obţin lucrările pictorilor renumiţi de pretutindeni, le-au dat idei celor din breasla falsificatorilor. Adesea este extrem de dificil să deosebeşti un Rembrandt original de unul fals, căci falsificatorii de obiecte de artă sunt foarte rafinaţi şi lucrează de cele mai multe ori după reţetele vechiului maestru.

Ce-i drept, se poate descoperi cu succes din ce elemente sunt vopselele care au fost folosite. Astăzi, cu ajutorul procedeelor chimice, se poate stabili dacă de exemplu un albastru ultramarin conţine elementele artificiale moderne sau corespunde albastrului scos dintr-o aumită piatră preţioasă de vechii maeştri. De asemenea şi pânza, care serveşte ca toiul de pictat, este un important criteriu. În afară de aceasta, mai sunt şi fisurile fine în stratul de vopsea care arată vechimea şi încă multe altele. Însă dupa cum am mai amintit, falsificatorii stăpânesc adesea secretele de atelier ale maestrului original tot aşa de bine ca şi artistul. Vopselele le produc ei înşişi după vechi reţete şi ştiu să îşi procure pânză veche pentru lotul. Stăpânesc suficiente tehnici, pentru ca un tablou proaspăt să pară în decursul a câtorva ore ca unul vechi de 300 de ani.

Este nevoie de metode criminalistice foarte moderne şi de cunoştinţe de specialitate bine întemeiate, ca să recunoşti o pictură falsă. Ce-i drept, uneori există şi puncte de reper mai simple pentru a demasca un fals. Sunt cunoscute cazuri la care o amprentă digitală a falsificatorului sau un fir de păr al pensulei, bine lipit, pe care pictorul original nu putea să o fi folosit, să fi adus deja la lumină toata şarlătănia. O pictură renumită, care se pretindea a fi originalul pictat de Franz Hals, a fost recunoscută ca o falsificare cu ajutorul unei radiografii; în lemnul de sub „stratul original de vopsea" s-a putut descoperi un cui de fabricaţie foarte modernă.

În felul acesta, fotografia, lămpile de cuarţ şi razele Röntgen ajută astăzi pentru a putea deosebi originalul de imitaţie. De exemplu, când se fotografiază printr-un microscop tablouri de Rembrandt, omul de specialitate poate constata pe baza micro fotografiei dacă tabloul indică mânuirea caracteristică a pensulei maestrului sau nu.

Cu toate acestea însă, breslei falsificatorilor îi merge bine mai departe. Chiar oamenii de specialitate cad adesea în cursa lor. În faţa judecăţii tribunalului din Stuttgart s-au aliat cu ani în urmă falsificatori, care au vândut 54 de copii ale pictorului german Carl Spitzweg drept originale, în valoare totală de peste o jumătate de milion euro. Afacerea a fost penibilă, pentru că şi o serie de „experţi de frunte" au fost înşelaţi, căci au semnat dovada de originalitate, aşa-numita „expertiză".

Cu cât este mai cunoscut numele unui artist, cu atât mai râvnite sunt tablourile sale. Se impune o mai mare rezervă, când e vorba de a deosebi o copie de original. Marele pictor olandez van Dyck ar fi putut termina în viaţa lui cam 70 de tablouri. Dacă s-ar aduna însă la un loc toate tablourile care îi sunt atribuite, ar fi cam 2.000 de picturi în total. Tot aşa este si în domeniul graficii. Aşa, de pildă, se afirmă că ar fi în

circulaţie 500.000 de falsificări ale gravurilor în aramă şi ale sculpturilor în lemn ale lui Durer.

Probabil, cel mai mare falsificator al timpurilor noastre a fost olandezul van Meegeren. El a copiat tehnicile maestrului original cu o aşa mare perfecţiune, încât şi astăzi, după moartea lui, încă nu s-a încheiat disputa pentru calitatea reala de autor a câtorva din tablourile sale. De regulă, tabloul unui maestru original nu se poate găsi aşa dintr-o dată într-o cameră de vechituri. De aceea el a descoperit pe baza unui studiu intensiv al biografiei pictorului în cauză o preistorie verosimilă a tabloului. În felul acesta, van Meegeren a încasat suma de 375.000 de guldeni pentru falsul „Ucenicii în drum spre Emaus" al maestrului original Vermeer; şi tot pentru un tablou reprodus de el „Cina cea de taină", un cumpărător de bună-credinţă a plătit 1.600.000 de guldeni. S-a făcut un mare scandal, însă paguba produsă nu a mai putut fi recuperată.

Noile scandaluri se referă şi la lucrări ale artei moderne. Genialul falsificator John Drewe a făcut de râs experţii caselor acţionare Sotheby and Christie şi renumite muzee. Din cele 200 de falsificări ale sale, care i-au adus cel puţin 1.5 milioane euro, numai 60 au putut fi până acum stabilite. Căutând un expert, o galerie renumită a dat de John Drewe, pentru că se îndoia de exactitatea unor tablouri de Giacometti. El a atestat exactitatea tablourilor falsificate de el. Pentru expertiză a cerut o sumă substanţială.

Pe lângă toate acestea, cazul van Meegeren a lămurit un lucru: toate copiile sunt minciuni. Ele sunt tot atât de vrednice de dispreţuit ca şi minciunile. Tablourile, pe care van Meegeren le-a conceput personal şi le-a pictat, au fost fără importanţă şi de calitate inferioară. Nota zece ar fi meritat numai pentru reproducerile lui. Însă tocmai acestea nu au fost veritabile, ci doar imitaţia tehnic posibilă a maestrului original. Lui însuşi i-a rămas numai reputaţia tristă că a fost un falsificator, adică un mincinos.

Ştii că şi în domeniul religios există falsificatori? Sunt mulţi care se pretind foarte importanţi, de parcă prin puterea lor ar fi câştigat singuri cerul sau Dumnezeu ar trebui să se bucure în mod deosebit de persoane ca ei. Ascultă însă Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 7.21). Se poate deci să spui „Doamne, Doamne!" şi să fii un falsificator. O imitaţie şi nimic autentic!

Dar oare care este voia Tatălui din ceruri? Ca tu să îndrăzneşti să faci pasul de la falsitate la autenticitate, de la minciună la adevăr, să spui că vrei să renunţi în sfârşit la întreaga politică de camuflare a vieţii tale. Trebuie să fii tu însuţi după cum a spus dr. Martin Luther un om pierdut şi condamnat. În exterior pari a fi ireproşabil, în profesiune, capabil, în familie, cu o conduită exemplară, toate acestea nu pot fi tăgăduite, însă înaintea lui Dumnezeu, unul care poate doar să recunoască: „Doamne, sunt un biet cerşetor în faţa Ta! Nimic nu-Ţi pot aduce”. Tu eşti totul, Doamne!".

Aceasta este minunea pocăinţei, minunea naşterii din nou: când sfinţenia lui Dumnezeu îmi devine conştientă şi mă conduce în lumina Cuvântului Său către Cel răstignit, când recunosc la picioarele acestui Fiu al lui Dumnezeu vrednic de închinare că El nu este un oarecare întemeietor de religii, un oarecare reformator social, un martir care a murit pentru ideile lui şi nici o culme a piramidei omeneşti, ci El este Mântuitorul şi Salvatorul meu.

clickbible.org